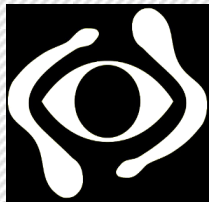

Els dijous del

Cineclub

Filmojarxa | 1 de desembre 2022 |
Filmoteca de Catalunya

Sessions: 20.00 i 22.30 h

Little Joe (Glück ist ein Geschäft)

Jessica Hausner, 2019

Sinopsi

Sinopsi: Alice (Emily Beecham) és una mare soltera que cria plantes en una empresa que busca desenvolupar noves espècies. És la responsable del reeixit últim disseny de la seva companyia: una bella planta de gran valor terapèutic: si es troba en les condicions òptimes, garanteix a qui la consumeixi sentir una cosa semblant a la felicitat. Un dia, Alice decideix anar en contra de les normes de la seva empresa i porta una planta a Joe (Kit Connor), el seu fill. Tots dos la bategen com "Little Joe" (petit Joe). A mesura que creix, Alice comença a entendre que potser la seva nova creació no és tan inofensiva com en suggereix el nom.

Fitxa tècnica

Director: Jessica Hausner
Guió Géraldine Bajard,
Jessica Hausner
Fotografia: Martin Gschacht
Gènere: Drama. Fantàstic
Productora: Coprod. Austria-R.Unit-
Alemanya
Duració: 105 m
País: Àustria

Fitxa artística

Emily Beecham, Ben Wishaw,
Kit Connor, Leanne Best, Kerry Fox,
David Wilmot, Goran Kostic,
Andreas Ortner, Andrew Rajan,
Sebastian Hülk, Lindsay Duncan,
Phénix Brossard, Yana Yanezic

“La naturalesa humana, en el seu millor moment, sempre s’havia basat en una profunda inquietud heroica, en voler alguna cosa, alguna cosa més, ja fos l’amor vertader o un cop d’ull més enllà de l’horitzó. Va ser la promesa de la felicitat, no l’assoliment de la mateixa, el que va impulsar tot el motor, la bogeria i la glòria del que som”.

Little Joe em va recordar a aquest fragment del llibre Felicitat de Will Ferguson, una compulsiva sàtira del negoci de la superació personal, de la influència que exerceixen els mitjans de comunicació i dels nostres desesperat narcisisme i irredimible credulitat. Personalment us el recomano per la ferotge crítica que fa a la realitat social actual.

El film que ens ocupa també tracta la recerca de la felicitat. Ja sabeu, una de les més grans inquietuds humanes. Al voltant d’aquest tema s’ha erigit una indústria que treu profit d’aquest anhel insaciable de la societat. Caiem en el parany de creure que en algun lloc es troba la resposta a aquesta qüestió. Les tècniques de màrqueting estan tan perfeccionades que, encara que ha-guem llegit multitud de textos que no ho han pogut resoldre, sempre pensem que el següent que llegim ens ho dirà. Però no parem a pensar que si realment existís el secret de la felicitat, només s’hagués escrit un llibre sobre el tema.

Aquesta pel·lícula és d’aquelles que indirectament planteja reflexions que no manquen de substància. Podria ser la felicitat

la pèrdua de tot sentiment humà? Importaria tant perdre la nostra identitat convertint-nos en éssers impersonals? És cert que no són qüestions noves, però mai està de més replantejar-les. Com és d'esperar, la pel·lícula no pretén respondre a aquests plantejaments. Seria fàcil recórrer als típics tòpics, en canvi, la directora i co-guionista hàbilment ofereix els elements per a que l'espectador pugui reflexionar i treure les seves pròpies conclusions. Sota el meu punt de vista, son d'agrair aquests films que tracten amb respecte al públic i no li ho donen tot mastegat, sinó que deixen marge per a les nostres interpretacions i estimulen el pensament crític.

No és la primera vegada que Jessica Hausner aborda aquesta classe de temes. Ja a Lourdes (2009) ens parlava tant de la mercantilització de la fe com de la possibilitat que existeixin els miracles. En aquest cas, amb una tremenda subtilesa i una mala llet quasi imperceptible a primera vista, ens parla sobre la desnaturalització de l'ésser humà a la societat actual. Sobre com la necessitat de mantenir les falses aparences ens transformen en éssers alienats que es relacionen entre ells de manera superficial.

El dolor s'oculta, la felicitat es simula. També busca fer un retrat inusual sobre la maternitat i el deure imposat a les dones de cuidar als seus fills per sobre del creixement personal o professional.

Little Joe és molt més suggerent del que aparenta per la narrativa pausada de la seva realitzadora. Sovint es serveix dels codis del cinema fantàstic per generar un suspens que flota constantment en l'atmosfera. També utilitza el-lipsis i personatges ambigus per generar incertesa i permetre que el públic pugui escollir entre dues (o més) interpretacions del que està passant.

És possible que entreu millor a la proposta de la pel·lícula els que tingueu presents les referències de clàssics com *El pueblo de los malditos* (1960) o *La invasión de los ultracuerpos* (1978). Està clar que és un altre enfocament, potser menys acadèmic, sobre la mateixa idea.

Un aspecte tècnic a destacar és el contrast entre els elements visuals a partir d'una posada en escena minimalista, la imatge alterna bruscament entre lo asèptic (el centre de treball) i lo colorit (la llar). Passa el mateix amb el so, la música es combina

amb lladrucs de gossos.

El film ens mostra un món uniformat i desapassionat, però perfectament reconeixible, i de com es pretén extreure benefici comercial d'aquesta situació a partir d'un producte que crea artificialment les sensacions que sembla que falten. És la ciència sent pervertida i corrompuda pel mercantilisme. La supèrbia, la inconsciència i l'excés d'ambició porten a desafiar l'ordre natural de les coses, ignorant que la natura també compta amb mecanismes per defensar-se.

En definitiva, Little Joe parla oportunament dels perills de controlar equivocadament les possibilitats que l'humanisme ha obert. En una era tremendament tecnològica, les aparences i les "disfresses" ofereixen una visió distorsionada de la nostra verdadera realitat emocional. La pel·lícula serà com una llavor que germinarà dins de cadascú i, més enllà de les sensacions que provoqui durant el visionat, es convertirà en un organisme viu en el nostre record.

Gerard Armengol
Cineclub Sabadell

cines
IMPERIAL

FilmoXarxa
de Catalunya

Ajuntament
de Sabadell

Cineclub Sabadell